

נצרות מיסיונרית במסווה של יהדות

כחלק מהפעילות היזומה של "יהודים למען יהדות", אנחנו מבקרים בכנסים מיסיונרים של קבוצות כמו "איחוד הקהילות של יהודים משיחיים" ו"יהודים למען ישו".

באירוע כזה בניו-מקסיקו, אחד מעמיתי – הרב מיכאל סקובק,

ואני עשינו צ'ק-אין למלון ובילינו את מרבית זמננו בלובי. כשפנו אלינו, פתחנו בשמחה בשיחה עם יהודים על החלטתם לקבל את הנצרות.

במהלך שיחה ידידותית אחת עם "יהודי משיחי", אחד ממארגני הכנס ניגש אלינו. כששמע את שמי, היה ברור שהוא כועס והוא העיר בזלזול: "הרב קרביץ. אתה בסך הכול יהודי רבני. אנחנו יהודים תנ"כיים".

כמו המייסד של "יהודים למען ישו" לפניו, המנהיג המיסיונרי הזה סבור שהיהדות היא "דת שקרית" שנוטה אחרי דברי אדם ולא דברי אלוהים. יהודים משיחיים דוחים את היהדות הרבנית וטוענים שהאמת נמצאת בידם משום שאמונתם מבוססת על דברי אלוהים בלבד.

עניתי למיסיונר בשאלה "מה יש לך על הראש?", כשהוא ענה "כיפה", ציינתי בפניו שחבישת כיפה אינה מצווה מן התורה, אלא היא מסורת רבנית. באופן דומה, שמונת הגדילים וחמשת הקשרים של הציצית שאותה הוא לבש, גם הם חלק מהמסורת הרבנית ואינם מוזכרים ספציפית בתנ"ך.

עוד אמרתי לו שראיתי כמה מבאי הכנס מדליקים נרות בערב שבת ואחרים מניחים תפילין בבוקר יום ראשון. עם כל דוגמה, הדגשתי שפרטי המצוות הללו לא מצויות בתנ"ך, אלא מבוססות על המסורת הרבנית שהועברה מדור לדור.

כשהבהרתי את טענתי, אמרתי: "יש לך החוצפה להגיד שאני 'בסך הכול יהודי רבני' ושאתה יהודי תנ"כי, כשכל מה שאתה עושה כדי להסוות את הנצרות שלך מבוסס על מסורות רבניות". יותר מזה, התאולוגיה שלו הייתה נוצרית לחלוטין.

בכל הזמן שבו הוכחתי בהצלחה את הצביעות שבגינני היהדות הרבנית לצד השימוש בה לתת תוקף לזהותו היהודית, המיסיונר שתק.

בניגוד למה שטוענים יהודים משיחיים, היהדות הרבנית היא חלק מהיהדות התנ"כית. בפרשת יתרו (שמות י"ח, א-כ, כ"ג), התורה ניתנת למשה בהר סיני והוא מוסר אותה לבני ישראל. ברשותו של הקב"ה, משה מקים מערכת משפט וממנה שופטים חכמים שיסייעו לבני ישראל לשמור על התורה ויראו להם "אֶת הַדֶּרֶךְ יְלֵכוּ בָּהּ וְאֶת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר יַעֲשׂוּן" (שמות י"ח, כ). אירוע מכריע זה הניח את היסודות למסורת ההוראה "הרבנית" האלוהית.

בנוסף, התנ"ך מדגיש את הלגיטימיות הזו של המסורת הרבנית בציווי "שפטים וְשִׁטְרִים תִּתֶּן לָךְ" (דברים ט"ז, י"ח) ובפסוק "כִּי לֹא לְאָדָם תִּשְׁפֹּטוּ כִּי לֵה" (דברי הימים ב י"ט, ו).

חכמי התלמוד (מסכת שבת כג, ע"א) מזכירים פסוק אחר מהתנ"ך שעוסק בסמכות הרבנית. בפסוק נאמר שעל כל יהודי לנהוג "עַל פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר יִרְוֶךְ [השופטים] וְעַל הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר יֹאמְרוּ לָךְ, תַּעֲשֶׂה" (דברים י"ז, י"א).

כמו כן, הרמב"ם (הלכות ברכות י"א, ג) מסביר שכאשר יהודים מקיימים את ההלכה הרבנית, הם למעשה ממלאים את הציווי האלוהי לציית להחלטות של הסמכות היהודית הראויה. הרמב"ם גם מציין שברכות שנאמרות על מצוות דרבנן (כלומר, מדעת חכמים ולא מהתורה) הן למעשה גם מצווה מן התורה כי הן מבוססות על הסמכות שאלוהים העניק לחכמים ולרבנים.

התורה הכתובה והמסורת הרבנית שרדו במבחן הזמן. לדוגמה, תפילין בנות 2,000 שנה ומקווה שהתגלו בחפירות הארכאולוגיות במצדה, למרבה הפלא, הן באותן מידות הנהוגות עד ימינו.

היהדות מורכבת מתורה שבכתב ומתורה שבעל פה שנמסרה לאורך הדורות על ידי הרבנים. שתיהן חלק בלתי נפרד מהתוכנית של הקב"ה לגלות את הרוחניות האלוהית בעולם. על ידי כך שהעניק לבני האדם את החכמה ליישם את חוקי התורה, אנו הופכים לשותפים של אלוהים וממלאים את החובה התנ"כית להשלים את העולם ולנהוג במוסריות ובערכיות בכל ההיבטים של חיינו.

שבת שלום,

הרב בן ציון קרביץ

© 2021 Jews for Judaism

jewsforjudaism.org

P.O. Box 351235, Los Angeles, CA 90035 • 310-556-3344

info@JewsforJudaism.org • www.jewsforjudaism.org/donate • www.SMARTalks.com